

Universitätsbibliothek Paderborn

Instructio practica ...

De Conversatione Apostolica - A Curatoribus Animarum piè & fructuosè instituenda ; Complectens varios & solidos modos juvandi & consolandi diversorum Statuum Personas afflictas, præcipuè aegras & captivas ...

Lohner, Tobias

Dilingæ, 1680

§. 6. Quomodo consolandi sint, quibus amicus, vel Parentes, vel Liberi sunt mortui.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-49274](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-49274)

S. Bernardinus & alij innumeri, etiam oblatam recusarunt. Ex Imperatoribus, Imperatricibus, Regibus & Reginis multum ab Hieronymo Plato l. 1. c. 26. & 27. recensiti ultro illum honorem abdicarunt. B. Carolomannus Caroli Marcelli Regis Filius etiam porcos custodivit, uti & B. Alexander Davidis Scotiae Regis Filius vaccas mulsit.

X. Denique non parum etiam proderit ad ejusmodi infamiam & contumeliam aequo animo patiendam; si is, qui eam patitur, imaginari sibi jubeatur, se nunc specimen suae doctrinae in virtutum, & humilitatis maxime, studio haustae praebendi optimam occasionem habere, quem in finem ij, qui contumelias & injurias inferunt, quasi argumentantium vires obeunt, quibus proinde non melius respondebit, eorumque argumenta eludet, quam si silentio & patientia ad Christi exemplum ea excipiat; sic enim cum eodem Christo insignem sibi apud caelestes Spectatores & Auditores laudem, & nomen super omne nomen comparabit.

§. VI.

Quomodo consolandi sint, quibus Amicus, vel Parentes, vel Liberi sunt mortui.

I. His potissimum Operarius persuadere conetur, nullam ipsos causam tristitiae habere, sive DEVM, sive defunctum, sive seipsum attendant. Nam 1. Si ad DEVM attendant, ille repetit, quod suum erat; si ergo, dum Depositarius repetit depositum suum, volentes reddimus, cur, si Pater caelestis repetit amicum, quem nobis ad tempus concessit, doleamus, & queramur? Praeterea si boni Christiani sumus, nihil aliud velle debemus, quam quod vult DEVS; si ergo ille voluerit defunctum nobis auferre, quidni & nos velimus? Cur ergo non exclamamus cum S. Hieronymo ad Paulam de obitu Blefillae. *Bonus est DEVS, & omnia, quae bonus facit, bona sunt, necesse est. Mariti orbitas irrogatur, plango, quod accidit; sed quia sic placet Domino, a quo animo sustinebo. Vnicus raptus est filius; durum quidem, sed tolerabile, quia sustulit ille, qui dederat.* 2. Si ipse defunctus attendatur, vel bonus is fuit, & bene defunctus est; vel malus fuit, & male obiit: Si bene, laetandum potius est, quam tristandum; nam ut S. Chrysostomus Hom. 23. in Matth. ait: *Illum abuisse in prata flo-*

K 2

rentia

rentia cum putes, ingētes cur adversū te suscitās fluctus
 pestatis? Hic autem fluctus presentis vitæ per navigandum
 imperandum, regnandumq; hoc caduco, mortaliq; regni
 lius tuis abisset, nolles eū inde redire, ut ipsum & dederes
 verò cum ad meliora, majoraq; regna processerit, par-
 paris absentia ferre non poteris? Noli ergoplorare, red-
 enim depositum, quod tibi creditum erat. Præterea si tu
 amantiſſimo amico in carcere constitutus esses, & illi
 gratia fieret, atque ex carcere in aulam transferretur,
 continuis deliciis frueretur, an tu doleres, vellēſque
 carcere retinere? minimè profectò, si verus amicus esses.
 DEVS amicum tuum ex carcere corporis eduxit ad gaudi-
 lectia, & tu eum ab his impedire velles? si verò malus es
 lendum iterum non est, quia pejor evasisset, si diutius vi-
 atque adeò majorem pœnam incurrisset, quod DEVS
 dens rapuit illum; unde Tertullianus c. 9. de patientia
 stum laudimus, inquit, cum evocatos quosq; ab illo quā-
 randos non aquanimiter accipimus. Certè DEVS
 non minùs amant amicum tuum, quàm tu; & tamē
 etiam in tali casu constitutum non lugent, sed potius
 justitiæ & voluntati acquiescunt, neque tu etiam, si ali-
 do veneris eò, aliter facies; cur ergo non jam quoque
 possis, & facias, quod ibi quondam facturus es? 3. Si
 afflicti attendant, necdum habent causas dolendi, nam
 mici hujus filii ipsum DEVM habent, qui ipsos solari
 juvare possit, ergo meritò illi dici potest, quod 1. Reg. 4.
 cana Annæ uxori dixit: *Anna cur fles? & quare non con-
 & quamobrem affigitur cor tuum? nunquid non ego
 lior tibi sum, quàm decem filij?* Nimirum vanum autem
 & solatium illis subtraxit DEVS, ut in illo tanquam
 sinceriora quærant, cur ergo tam salutari consilio
 quiescant? Jubeat item meminisse, quantarum curarum
 sa fuerit defunctus, quantum impedimentum in diviti-
 vitio; hoc certè agnovit Melania Junior, de qua S. Hiero-
 mus scribit, quòd calente adhuc Mariti corpusculo, &
 dum humato, duos simul perdidit filios, quo tamen
 lacrymam non fudit, sed stetit immobilis, & ad Christi
 devoluta quasi ipsum teneret, arrisit, & dixit: *Expediat
 nunc servitura sum, Domine, qui tanto me onere libe-*

Tandem ostendat cum spes sit, defunctum talem in cœlestem aulam receptum esse, gratulari ipsos debere, quòd ibi tantum amicum habeant, qui & velit, & possit plurimum ipsorum commoda promovere.

II. Proderit aliqua exempla afferre eorum, qui mortem amicorum forti animo tulere, quale ante omnia alia est exemplum Beatissimæ Virginis, S. Jobi, Matris Machabæorum, S. Felicitatis, & S. Symphorosæ, quæ septem Filios martyrio affici coram spectavit; Mauritij, qui ad singulos ictus, quibus Filij interimebantur, exclamavit: Justus es Domine, & rectum Judicium tuum. Præ reliquis tamen exempla S. Francisci Borgia Gandiæ ducis, & Elisabethæ Andreæ Regis Ungariæ filiz ad hunc finem servient; quorum ille auditâ Conjugis dilectissimæ morte, nihil motus dixit: DEUS eam nobis commodârat, eandem jam repetijt; reddamus ergo eam illi promptè & alacriter, quin & gratias agamus, quòd tam diu eâ nobis frui sit concessum. Elisabetha verò pariter auditâ optimi Conjugis Ludovici Turingiæ Ducis & Landgravij morte animo ad DEVM converso dixit: Nôsti, Domine, quàm ego Maritum meum amârim, quòd & amaret te, & datus mihi esset à te: eundem à me modò hinc ad te evocatum repetijsti; nec in vita reddo, sed nec, si vel uno capitis mei capillo ad vitam revocare possem, id vellem, si tu nolles. Hoc unum rogo, ut anima illius æterna in pace quiescat, & ego in obsequio tuo magis, magis que tuâ gratiâ convalescam.

III. Revocet in memoriam, quòd talibus amicis cave-
rint sine dolore, antequam ij nati essent, cur ergo non etiam nunc carere possint, cum ij ampliùs non existunt? imò in cœlis magno gaudio expectant ipsos, & ipsorum patrocini-
um suscipiunt? Simili modo etiam Seneca de consolatione c. 19. quendam solabatur dicens: *Absentes absuturosq; dum viverent, non fleamus, quamvis omnis usus illorum nobis & conspectus ereptus esset. Opinio est ergo, qua nos cruciat; & tanti quodque malum est, quanti illud taxavimus. In nostra potestate remedium habemus.*

IV. Præterea hortetur, ut spem & solatium in Deo unicè constituent; sic enim facilè jacturam omnium aliorum hominum sustinebunt, uti bene S. Augustinus l. 4. confess. c. 9. indicavit, dum dixit: *Beatus, qui amat te, & Amicum in te*

Et Inimicum propter te. Solus enim nullum charum amicum, cui omnes in illo chari sunt, qui non amittitur.

V. Denique prudentissimum S. Prophetæ Davidis factum & dictum ad imitationem proponat, qui ut 2. Reg. 12. dicitur, cum famuli sui mirarentur, quod ægrotante filio mortuum ostendisset, & varijs modis afflixisset, eo mortuo ad pristinam mentis hilaritatem rediisset, cibumque sumisset, hoc responsum dedit: *Propter infantem, dum viveret, jejunavi & flevi, dicebam enim, quis scit, si forte et eum mihi Dominus, & vivat Infans? Nunc autem mortuus est, quare jejunem? numquid potero revocari amplius.*

§. VII.

Quomodo consolandi sint, qui graves Persecutiones patiuntur.

His ante omnia proponat Operarius ipsius Christi Templum, qui Apostolos suos ad similes persecutiones præparaturus Jo. 15. dixit: *Si mundus vos odit, scitote, quia priorè vobis odio habuit. Si de mundo fuissetis, mundum suum erant, diligeret: quia vero de mundo non estis, sed estis qui legi vos de mundo, propterea odit vos mundus. Meminisse sermonis mei, quem ego dixi vobis. Non est servus major domino suo, si me persecuti sunt, & vos persequentur,*

II. Hortetur illos, ut exemplo S. Davidis non tam odio ad ipsum persequentem, quam ad Deum id permittentem hæcant, dicantque adeò cum illo: *Dimittite eum, ut maledicam Dominus præcepit ei, ut malediceret David, & quis est, qui audeat dicere, quare sic fecerit?* Ita S. Lupus Episcopus presbiter, qui, cum ab Atila Troiam Galliarum urbem occupare videret, te quaesisset, quis es tu? & ille respondisset, se esse flagellum Dei, mox aperiri portas iussit dicens. *Salve flagellum Dei.* Jubeat ergo & ipsos, qui persecutiones patiuntur, aperire oculos & sinum pectoris sui, & Persecutorem cum maximo contentum gaudijque affectu excipere. Hunc certè ob finem factus olim S. Gertrudi dixit, se præ cæteris creaturis, quæ incommoda corporalia deservierunt (uti sunt vasa, quibus infantia balneatus est) multò majorem honorem spinæ carnis